
Aurora

I - 6 kapitola

Zuzana Zrneková

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlčúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

Slovo na začiatok:

d'akujem Vám, že ste sa rozhodli venovať čas tomuto príbehu. Priznávam, ja ho milujem a tak dúfam, že aj vás ovlaží na duši.

Dlho som premýšľala, čo s ním. Či ho vôbec zverejňovať, či ho vydať a aj ako. Možností je viacero. Nakoniec som sa rozhodla, že bude vychádzať na pokračovanie, keďže ešte nie je ukončený no zároveň mám pocit, že by mal ísť do sveta.

Verím, že i napriek tomu vás vždy pohladí po duši. Tento príbeh otvára aj bolestivé témy, ako je strata našich drahých, či život v novom a neznámom prostredí. Na tomto mieste si vždy nájdete krátke zhrnutie toho, čo bolo v predchádzajúcich kapitolkách, aby sa vám lepšie nadviazalo na nové.

Príbeh bude zverejňovaný postupne na mojom webe <https://zuzanazrnekova.sk/aurora/>, v PDF formáte, a to od 5 do 7 kapitol, tak aby to dávalo zmysel a nepresekla som príbeh v mieste, kde by to pôsobilo rušivo.

A teraz vám už prajem príjemné čítanie

Na začiatku príbehu sa stretávame s mladučkou Sofie, ktorá trávi prázdniny u svojej starkej Célie. Prázdniny sa ešte len začínajú, no Sofie má úraz. V mysli sa jej rozlieha hlas starkej, ktorá jej večer predtým rozprávala svoj neobyčajný životný príbeh.

Príbeh o nezvyčajnej krajine Aurora, kde sa Célie ocitla po stroskotaní ich lode. Mala toľko čo práve Sofie, keď sa ocitla v neznámom svete.

Célie rozpráva o prvotnom kontakte s neznámou krajinou a postupne ju objavuje.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Slovo úvodom	03
01 – Prebudenie	05
02 – Prázdniny	07
03 – Aurora	09
04 – Prvé stretnutie	11
05 – Cesta do dediny.....	17
06 – Prebudené telo	19

01 - Prebudenie

Mmmmm, ešte chvíľu. Tie vtáky sa museli zbláznit'. Sotva svitá a oni tak bláznivo štekajú akoby im išlo o život. Cítim ten príjemný svieži vzduch, hoci táto noc bola dosť teplá. Myslela som, že ani nezaspím.

Pomaly sa prebúdzam, a v mysli sa mi vynárajú slová mojej starkej z nášho včerašieho rozhovoru. Cítim, ako mi začína búšiť srdce, cítim to vzrušenie. No cítim sa zároveň aj znepokojená. Nevieť čo si o tom myslieť'. Čo to vlastne bolo? Mohla by to byť pravda? Alebo to boli len nejaké fantázie, výplody starnúceho mozgu? Nie, to určite nie! Starká je predsa stále bdela a svieža, plná života. No ako by to vlastne mohlo byť možné?

V hlave sa mi honia všetky tie príbehy a môj zmätok tak akurát narastá. Nemám vôbec pocit, že by som sa dobre vyspala, cítim sa dolámaná a v hlave mi začína priam búšiť'. No možno zabudnem na to čo hovorila, možno to boli len také rozprávky. Och áno, určite to boli len také rozprávky, vydýchnem si s úľavou, prehodím sa ešte na druhý bok a spokojná s úsmevom na perách sa ešte

oddávam blahodárnemu spánku. Veď napokon, je ešte skoro.

Ponáram sa do slastného spánku, a v mysli sa mi znovu začína rozliehať hlas starkej ...

Aurora, je nádherná krajina....

Slnko je už dosť vysoko, je to zvláštne, ale teraz môžem povedať, že vtáky už len spievajú. Nerozumiem tomu. Je príjemné sa ponat'ahovať, cítiť ako sa vzduch pomaly zohrieva a mne je príjemne. Lúče slnka ma štekli na nohe, cez zle zastretý záves. Vstávam, sníval sa mi fakt zvláštny sen. Alebo to nebol sen? Za ten svet si neviem spomenúť'. Sprcha, áno, potrebujem sprchu, všetko to spláchnuť'. Aj keď to bol príjemný sen. Aké by to bolo naozaj žiť v takej krajine?

Oddávam sa skvelej ranej sprche a je mi priam božsky. V mysli si premietam obrazy zo svojho sna. Milujem ten pocit keď kvapky vody dopadajú na moje telo, stekajú po ňom. Moja chvíľka samoty, chvíľka keď môžem byť bez

obáv z posudzovania tým kým som, prosto len byť, vychutnávať si túto chvíľu.

Starká je fakt fajn baba. Keď som zišla dolu do kuchyne, raňajky už boli na stole. Myslím, že vstáva každý deň skoro ráno, asi v tom čase keď tie vtáky ráno tak škriekali akoby im išlo o život. Nechápem ako to robí, ako môže mať vo svojom veku stále toľko energie, stále sa usmievať, ku každému byť taká láskavá a podporovať každého. Fakt mi je to záhada.

“Ahoj starká”, pobožkám ju na líce a sadnem si k stolu.

“Krásne ránko, vyspala si sa dobre?”, pýta sa ma, ako inak, so žiarivým úsmevom.

“Jasné, priam skvelo, až na tie bláznivé vtáky ráno. Nechápem čo tak skoro ráno vrieskajú, mohli si ešte predsa trochu pospať.”

“Ha ha,” smeje sa starká, pobavená mojou poznámkou.
“To vieš, majú malé, sú hladné a potrebujú ich nakrímit’.”

“Aha, no jasné. Dobrú chuť.” Uvedomila som si, že som to už x krát od starkej počula.

Raňajky boli ako vždy skvelé, ako všetko čo starká pripraví. Prosto skvelé ráno, tak príjemné, začali sa zaslúžené prázdniny a ja som šťastná ako malá blcha. Celé prázdniny mám pred sebou. Už sa teším ako budem môcť jazdiť na mojom Navarovi, teším sa na plávanie, ako sa budem ponárať do morských vln. Ach, je mi tak úžasne. Až ma starká vytrhne z môjho rojčenia a teda fakt neverím vlastným ušiam. Asi si robí srandu. Zbierať bylinky? To snád' nie. Takto si svoje leto nepredstavujem. Napokon sa nejako so starkou dohodnem a idem za mojím krásnym Navarom. Môj nádherný, je to také úžasné, len sadnúť do sedla, nechať viať vlasy vo vetre a cítiť tú slobodu v celej svojej duši.

Prosto milujem to, tá krása, sloboda, tá vôňa leta a ...

02 - Prázdniny

Prechádzam s Navarom po útese. Milujem ten pohľad na šire more, cítiť tú vôňu mora. Na chvíľu si zatvorím oči, aby som si ho vychutnala ... Aurora. Čože, Aurora? Čo? Ach áno, tá starkiná rozprávka. No cítim sa zrazu znepokojená. Navaro sa začína obšmietat', akoby vycítil môj nepokoj. Cítila som sa taká šťastná a teraz ... Teraz, ani neviem. Neviem čo si o tom celom myslieť. Musím myslieť na svoj sen, ten sen čo sa mi sníval nadránom. A tie myšlienky sú priam neodbytné.

Dívam sa na obzor, je fakt teplo až horúco a tak sa rozhodnem vrátiť. Pozvoľna cválame späť, pred očami sa mi vynárajú obrazy Aurory. Cválame čoraz rýchlejšie a ja sa čoraz viac nechávam unášať tými obrazmi z príbehu, ktorý mi starká večer rozprávala. Navaro mi rozumie, vždy mi rozumel, pozvoľna zrýchľuje ešte viac, už zďaleka len neklusáme. No zrazu sa vzoprel, mala som čo robiť aby som sa vôbec udržala v sedle. Nechápem čo sa to deje, ešte nikdy sa tak nesprával, úplne ma vytrhol z mojich myšlienok a ja vnímam ako nakoniec padám.

Padám a myslím len na to, že sa začali prázdniny a ja si chcem užívať tú bezstarostnú slobodu, leto, teplo, slnko, Navara, more a ... všetko je zahmlené, nechápem čo sa to deje, dívam sa na to celé. Vidím svoje telo, tak zvláštne skrútené, vidím Navara ako sa začína zdvíhať, on sám je vydesený, akoby tiež nechápal čo sa to vlastne stalo. Vidím tu nášho suseda, je to môj spolužiak, vždy si zo mňa len ut'ahoval a teraz keď sa naňho dívam, tvári sa tak bezradne. Jeho kôň je nepokojný. No je tu i niekto ďalší, nepoznám ho, kto je to. Kto to je na Mary Loo, na tej krásnej kobyľke, ktorú sme chceli pripustiť k Navarovi? Chceli sme dať Navara na plemeno. Je to ona, tá krásna kobyľka Mary Loo. No, čo sa to tu vlastne deje, moje telo je tak nehybné, a predsa ja necítim, že by som bola nehybná.

Cítim voľnosť, je mi krásne, a predo mnou sa rozlieha nádherné svetlo, cítim neuveriteľnú ľahkosť, akoby sa celé moje telo len tak vznášalo, akoby ja sama som bola tým svetlom.

Aurora... Aurora...

Zrazu cítim ako ma začína niečo t'ahať niekam, je to obrovská sila, a bum, ... hrozná bolesť. Zrazu z toho širokého a rozľahlého je niečo vtesnané do niečoho úzkeho. Cítim bolesť, neuveriteľnú bolesť. Ani som netušila že takáto strašná bolesť môže vôbec byť.

Začínam vnímať, hlasy, prenikajú ku mne, nerozumiem slovám, no je to priam ako hluk. Bolesť, samá bolesť, chcem späť do toho svetla a tepla. Čo sa to vlastne deje, kde som? Znovu sa všetko mieša, a ja upadám do hlbokého spánku.

Aurora ... Aurora ... je nádherná krajina

Počujem hlas starkej, neviem či ešte spím alebo či bdiem, no počujem znovu tie slová o tej zvláštnej krajine Aurora. A celý ten príbeh starkej predomnou začína ožívať.

Célie rozpráva

03 - Aurora

Plavili sme sa dlho. Priam nekonečne. Vlastne možno práve pre tie prvé dni mojich nevoľností sa mi to javilo ako nekonečný čas. Môj žalúdok si len pomaly zvykal na to neustále hojdanie.

Bol to deň, kedy som konečne vyšla na hornú palubu. Dívala som sa na more, zdalo sa mi celkom pokojné. Bol ešte len úsvit, no ja som už nevedela spať. Po tých niekoľkých dňoch v kajute, závan čerstvého vzduchu bol blahodarným pohladením nielen pre moju dušu.

Bolo sviežo, priam chladno, no ja ani neviem prečo, cítila som sa šťastná. Možno pre ten východ slnka.

Neuveriteľná nádhera. V jednej chvíli som si všimla ako v tom rannom zlatistom svetle poskakujú delfíny, jeden za druhým. Úžasné divadlo.

Zrazu som si uvedomila, že sa cítim neskonale šťastná. Nechájala som kde sa to vo mne zobralo. Oči mi celkom nečakane zaliali slzy dojatia.

Deň bol nádherný, slnečný, more pokojné. K čaju o piatej sa k nám pridala aj sám kapitán. S úsmevom na perách a fajočkou v ruke nám povedal: “Nuž moji milí, takéto pokojné more som už dávno nezažil. Je to ako ticho pred búrkou.” A potom si tak spokojne potiahol z tej svojej fajky akoby to malo byť naposledy.

A o pár hodín to prišlo. Nuž poviem Ti moja milá Sofie, búrka na mori nie je ani náhodou príjemný zážitok. Nevdojak som si spomenula na Titanic, aj keď tu neplávali žiadne ľadovce. Celá loď bola akoby malá zápalková krabička vo vodnom víre. Hádzalo ju z boka na bok a ja som sa cítila ako malá handrová bábika. Teda, my všetci. Potom si už nepamätám nič. Zbehlo sa to tak rýchlo, že ani neviem, či som sa stihla báť.

V okamihu som sa ocitla pod hladinou, voda bola chladná, studená. No zdalo sa mi, akoby sa čas zastavil.

Celé telo ma bolelo. Pomaly som začala naberať vedomie. Otvorila som oči, no nič som nevidela. Veľmi som sa zľakla a začala som prepadať panike. Môj dych sa

zrýchlil, otáčala som hlavou zboka na bok, no šialene to bolelo. Môj strach narastal a ja som viac a viac bola pohltená panikou. Vtom som to zacítila. Akoby sa niekto dotkol môjho pleca. Zrazu ma začal zaplavovať pokoj. Taký pokoj, ako vtedy keď som to ráno stála na palube lode a sledovala ten nádherný východ slnka. Hlboký pokoj. Zavrela som si oči. Myslím, že som asi zaspala, alebo stratila vedomie. To si už nepamätám.

Neviem ako dlho som spala, alebo prosto len bola mimo, koľko času uplynulo od tej hroznej búrky. Vnímala som, že som niekde, hoci som nemala tušenia kde. Cítila som sa v bezpečí. V mojej mysli sa vo chvíľach nadobudnutého vedomia vynárali aj otázky či vlastne žijem, a či nie som mŕtva.

No prišiel deň kedy som znovu otvorila svoje oči. Jediné čo som vnímala, bolo priam nekonečné svetlo. Veľmi príjemné, akoby naplnené obrovskou nehou. Klipkala som očami, znovu som otáčala svojou hlavou zboka nabok. Išlo to. Už som necítila tú ostrú bolesť. Cítila som sa ako znovuzrodená. Zrazu som si uvedomila, že sa nado mnou niekto skláňa. Jediné čo som v tej chvíli

vnímala, boli žiarivé modré oči. Nikdy v živote som také modré oči nevidela.

Starká sa smeje, keď si na to pomyslí.

Vieš Sofie, ja som v tej chvíli vôbec nevnímala ani to či sa nado mnou skláňa muž a či žena. Vnímala som len tie modré oči. Také neuveriteľné boli. V tej chvíli mi napadlo, že naozaj musím byť mŕtva. Som mŕtva a dívam sa na anjela. Áno, nemohlo to byť predsa inak.

A v tom okamihu ten anjel ku mne prehovoril. “Célie, Célie”. Vnímala som s akou nehou vyslovil moje meno. “Célie, je to v poriadku. Môžeš vstať.”

Pomaly som sa zdvíhala a uvedomila som si, že som v skutočnosti ležala na akomsi veľmi zvláštnom ležadle. Vyzeralo akoby bolo z krištálu. Prekvapilo ma, že nebolo chladné, no bolo čudesne tvarované. Celú svoju vrchnú časť tela som mala o čosi vyššie, ako keď si na posteli podoprieš chrbát niekoľkými vankúšmi. Zároveň aj moje nohy boli mierne pokrčené v kolenách a od kolien nižšie boli podopreté. Moje telo bolo akoby vo vlne.

Cítila som sa príjemne. Pokojne a zároveň prekvapene. Takto to teda vyzerá v nebi. Bolo toto zvláštne lôžko niečím čo napomáhalo zotavovaniu, alebo čo vlastne? Netušila som kde vlastne som a kto sú všetci tí ľudia naokolo.

04 - Prvé stretnutie

Rozhiadala som sa okolo seba. Všimla som si ich až teraz. Pripadali mi väčší ako v skutočnosti boli, pretože z nich vyžarovalo niečo ako svetlo, alebo aspoň mne to tak pripadalo. Muž, žena, muž, žena, striedali sa v kruhu v strede ktorého som bola. Stále som netušila kde to vlastne som a čo sa to tu deje.

Pomaly som sa postavila. Je mi príjemne, na moje prekvapenie. Počujem ako sa pýtam:

“Som mŕtva? Toto je nebo?” - Na chvíľu zaváham, no napokon pokračujem vo svojej otázke: - “Ste anjeli?”

Cítim ich jemný úsmev až do špiku svojej najmensej kosti.

Pomaly ma odvádza von. Je to zvláštne, uvedomujem si, že cítim vlastne pokoj, aj keď nemám najmenšie tušenie kde to vlastne som.

Vyšli sme von. Predo mnou sa rozprestierala rozprávkovo nádherná krajina. Naokolo boli kopce zaplavené zeleňou.

Pomedzi ne sa prelievalo niekoľko vodopádov. Odniekadiaľ sa vanula priam omamná vôňa. Upokojovala, navodzovala príjemný pocit. Pred vchodom stáli po oboch stranách mohutné stĺpy na vrchole ktorých sa čosi trblietalo. Pred nimi boli stojany s veľkými misami, kde pomaly doháral oheň. Vnímam nádhernú vôňu a predomnou sa vinulo mohutné schodisko smerujúce nadol. Netuším koľko schodov tu bolo, no to schodisko sa zdalo byť bez konca a mne sa priam zatočila hlava.

Muž ktorý ma vyviedol sa uklonil pred druhým, prehodili zopár slov jazykom ktorému som ani pri najlepšej vôli nerozumela, desím sa ako si vlastne budeme rozumieť, a akým jazykom to vlastne hovorí. Tu sa obrátil ku mne, usmeje sa a prehovorí na mňa čisto mojím rodným jazykom.

“Toto je Nalu. Bude tvoj sprievodca.”

“Aha, dobre, teší ma,” vyjachtám zo seba a podávam tomu druhému ruku. No on sa len predomnou jemne ukloní a na pozdrav len zahlási: “Mayi”

“Maji” - odpoviem mu neohrabane. No on sa len usmieva. A ja tiež.

Oďahlo mi, nebudem popierať. A tak v sprievode s Nalu schádzame dolu po kamenných schodoch. Viac menej mlčky, pretože sa neviem vynadávať na tú nádheru. Kvety všakových farieb a tvarov. Mám pocit že som asi v raji, rozplývam sa nad všetkou tou nádherou a zaškvírka mi v bruchu.

Nalu sa usmeje a povie že niečo malé zajesť si, by asi nebolo na škodu. Prichádzame na akoby odpočinkové stanovište, ani zďaleka nie v polovici toho nekonečného schodiska. Ako neskôr zistím je ich tu niekoľko. Nekonečný pás schodov je prerušený akoby jedným veľkým obrovským širokým schodom a po bokoch z každej strany je niečo ako altánok. No zist'ujem, že to nie je len taká odpočinková zóna pre tých, ktorí kráčajú hore. Je to miesto kde si môžu nielen oddýchnuť, niečo malé si zajesť, napit' sa z krištálovo čistého prameňa. Až teraz si uvedomujem, že po oboch stranách schodiska nás tento prameň sprevádza až zo samotného vrcholu toho chrámu, alebo čo to vlastne bolo.

Voda je vskutku vynikajúca. Tak osviežujúca, má akoby jemne nasladlú chuť a pritom nie je sladká. Myslím, že som nikdy nepila takú dobrú vodu. Cítim sa hneď lepšie. Všímam si, že prv ako sa ľudia napijú z tohto prameňa, tak najprv naberú do svojich dlaní túto vodu, vyrieknu nejaké slová a omyjú si tvár a krk, jemne sa dotýkajú svojich tiel, svoje mokré ruky prikladajú na svoje srdce a zľahka si prejdú po nohách, akoby snímali všetku tú námahu, ktorú vynaložili na to, aby prišli až sem.

Drobné kamienky nám pod nohami jemne vŕzgajú. A aké sú tu obrovské stromy. Stále čakám na odpoveď na svoju otázku, kde to vlastne som. Nevieť či ma počul, alebo nie, a tak sa rozhodnem ju zopakovať. No prv ako tak urobím, Nalu prehovorí.

“Toto je Aurora Célie, a to kde práve teraz si, je Roraima. Je to naše posvätné miesto. Tvoje zranenia boli príliš vážne a tak si bola prenesená priamo sem do najvyššej svätyne, najvyššieho chrámu liečenia Roraimy.”

“Aurora? Čo je to? Nikdy som nič také nepočula.”

“Aurora je náš ostrov. Okolo celého ostrova je súbežne niekoľko ďalších ostrovov. Tvorí bránu i ochranu samotnej Aurory. Na nich žijú v podstate len strážcovia. Aurora je tak chránená pred okolitým svetom.”

“Chránená? Prečo?”

“Ľudia z vášho sveta nechápu náš spôsob života, pre nás je dôležité puto s Veľkou Matkou a Stvoriteľom. Mnohí z vášho sveta by zneužili vedomosti, ktorými disponujeme, aby získali moc.”

“Kto je Veľká Matka?”

“Len sa rozhiadni, je tu všade okolo, ...”

“Myslíš prírodu?” - skočím mu do reči.

Nalu sa usmieva a podáva mi niečo ako pohár, či skôr ako miska. Obzerám si hustú tekutinu čo je v nej s trochou zvedavosti a štipkou podozrievavosti.

“Len pi. Potrebuješ zosilniť.”

“Ako dlho som bola vlastne mimo?”

“Pár dní.”

“Pár dní?”

“Áno, presne 28 dní.”

“A tomu hovoríš pár dní? Veď je to skoro celý mesiac!”

Nalu sa znovu usmieva. “Na tom predsa až tak nezáleží. Dôležité je, že Tvoje telo sa zregenerovalo. Mala si niekoľko pohmiaždenín, no to všetko sa dá zvládnuť za kratší čas. Ten najväčší problém bol, že si sa akoby nechcela prebrať. Tvoje telo už bolo pripravené, ale tvoja hlava nie.”

“Ako to myslíš?”

“Búrka, ktorá zaviala zvyšky vašej lode až k brehom Aurory, bola naozaj veľmi silná. Podľa všetkého si na nejaký čas bola dokonca mŕtva.”

“Mŕtva? A to ako? Potom som ožila? Veď to nie je možné, či áno?”

“Áno, voda bola dost' chladná, tvoje srdce spomalilo tep a dostala si sa tak do takého zvláštneho stavu. Niektoré zvieratá to tak robia počas zimného spánku, hibernujú.”

“Prežil ešte niekto? Zachránili ste vôbec ešte niekoho?” - pýtam sa tichým hlasom.

“Áno. Jedného muža. Povedal nám aké je tvoje meno.”

“Kto je to?” - srdce sa mi v tej chvíli rozbúšilo ako zvon, v sluchách som počula jeho ozvenu, dúfajúc, že niekto z mojich drahých je tu tiež.

“Volá sa Joseph.”

“Joseph? Nespomínam si na nikoho s takým menom. Kto je to?”

“Bol námorníkom na vašej lodi. Keď videl že si na palube, chcel ťa odvieť do podpalubia. Už to ale nestihol. Nebyť jeho Célie, utopila by si sa tiež.”

“Takže všetci ostatní sa ...” - pýtam sa tichým hlasom a snažím sa prehltnúť tú guču čo mi uviazla v krku.

“Je mi ľúto o nikom d’alšom nevieme. Naši ľudia sa plavili niekoľko dní po mori, či náhodou ešte na niekoho nenarazia, ale našli zväčša len trosky.”

Až teraz si naplno začínam uvedomovať čo sa vlastne stalo a že už nikdy neuvidím svojich drahých. V mysli mi nabehli aj tí ľudia, ktorých som na našej plavbe spoznala. Iste, nebolo ich veľa, veď som zväčša ležala v kajute s nevoľnosťami aké som dovtedy nezažila a o akých sa mi ani len nesnívalo.

No myslím na kapitána, usmiateho a príjemne naladeného, i toho milého staršieho pána, ktorý sa s neskonalou nonšalantnosťou a úctou točil okolo svojej drahej manželky a bolo jasné, že sa milujú spôsobom aký často nie je vidieť. Myslím na lodného lekára, ktorý ma upokojoval, že všetko bude v poriadku. Myslím na tú milú mladú dievčinku, ktorá začala pracovať na tejto lodi, aby finančne pomohla svojej rodine. Bola tak mladučká, starala sa o mňa, zabezpečila mi vždy čisté uteráky, starala sa, aby som mala čisto vo svojej kajute a nosila mi jest’. Nie že by som mala moc chut’, ale vždy dohliadla, aby

som aspoň niečo zjedla. Pritom mi rozprávala príbehy zo svojej vlasti. Z jej rozprávania to musí byť krásna krajina.

Zmocňuje sa ma žiaľ a chce sa mi plakať. Nalu akoby to cítil, objíme ma a ja sa mu úplne vkladám do náručia a prepadáam plaču. V našom svete by to bolo absolútne neprijateľné, zdieľať s mužom takúto blízkosť, plakať mu na pleci a vôbec usedavo plakať na verejnosti. No tu sa cítim v bezpečí, je to tak prirodzené nechať priechod vlastným citom.

Ešte chvíľu zotrávam na jeho pleci. Cítim sa lepšie, akoby sa uvoľnil obrovský balvan.

“Je prirodzené smútiť za našimi drahými.” Na chvíľu sa odmlčí akoby váhal, no potom pokračuje: “Aj keď je smrť prirodzenou súčasťou života, každý kto zostane v tomto svete sa musí vysporiadať so stratou. Smrť tvojich drahých a všetkých na palube vašej lode bola veľkým nešťastím. Niekedy sa to prosto stáva. Odchod našich blízkych je zároveň novým začiatkom, keď sa musíme naučiť žiť bez nich. To prázdne miesto, ktoré zrazu v našom živote je, nie je ľahké len tak zaplniť.”

“Ale prečo ja? Prečo som sa ja zachránila?”

“To ukáže až čas. Tvoj čas odchodu ešte nenastal.”

“A všetci tí ostatní? Ich čas už nadišiel? Vieš pamätám si na mladú dievčinku, naozaj mladučkú. Bolo mi zle z toho večného knísania lode a hodne času som strávila vo svojej kajute. Ona mi bola veľmi nápomocná, starala sa o mňa, nosila mi jedlo, rozprávala mi o svojej krajine, o tom, že prišla pracovať na túto loď, aby pomohla svojej rodine. Bola tak mladá. Ako mohol jej čas už nastat’? A čo deti? Na lodi boli predsa aj deti? Chceš povedať, že aj ich čas už nastal?”

“Nikto z nás nemôže poznať zámer duše toho druhého. Len duša môže povedať či bolo jej zámerom byť tu len na taký krátky čas. Viem, že to znie desivo. Takáto smrť nie je prirodzená, nemali ste príležitosť sa rozlúčiť.”

“To veru nie,” dodávam akoby napoly duchom neprítomne. Nasávam ten pokoj, ktorý z tohto miesta priam srší. Vnímam ten nádherný výhľad, cítim sa tak inak. Myslím, že takto som sa ešte necítila. Smútok, bolesť, no zároveň pokoj.

Zrakom zavadím o tú misku a dívam sa na tú zvláštnu zmes toho čo mi to Nalu vlastne podal. Mám to naozaj pit’? Je to ako hustá polievka a ja nemám lyžicu. Vtom si všimnem ako jeden starší muž pokorne prijíma takú istú misku od druhého muža. Prikladá si ju k ústam a pije. Urobím teda nakoniec to isté.

Tá hustá zelená tekutina vyzerá divne, ale chutí výborne. Je to ako zmes sladkého a kyslého. Cítim v tom aj bylinky. V skutočnosti je to veľmi chutné. Chvíľu pozorujem toho staršieho muža. Nevieť to vysvetliť, no zdá sa mi, že je veľmi pokorný, a pokojný, pritom má na tvári taký zvláštny úsmev. Jeho pohľad je veľmi čistý a jasný.

Dopijem a Nalu mi berie z rúk prázdnu misku. Vracia ju mužovi, ktorý podával takú istú misku starčekovi a prehodí s ním pár slov. Obaja sa navzájom sebe uklonia v hlbokkej úcte.

05 - Cesta do dediny

Ešte chvíľu si tu posedíme no napokon pokračujeme v našom zostupovaní. Chvíľami stretávame ľudí, ktorí kráčajú smerom hore. Sme vlastne jediní kto kráča smerom nadol. Načúvam spevu vtákov, obdivujem tie krásne kvety, vnímam tú omamnú vôňu farebných kvetov pozdĺž schodov.

K ďalšiemu odpočívadlu kráčame mlčky. Znovu sa na chvíľu zastavíme, občerstvíme sa tou skvelou vodou. V tichosti posedíme a pokračujeme ďalej. Mysľou mi behá kopec myšlienok, pomaly si začínam uvedomovať, že som ostala sama v úplne cudzom svete.

Nalu povedal, že ku nim nechodia lode od nás, že ich ostrovy sú v skutočnosti akoby neustále zahalené hmlou pred okolitým svetom. Zostanem tu už navždy? Je tu krásne, no nikdy už neuvidím svoju starkú? Svoju rodinu a moju drahú priateľku Juliet?

Krok za krokom ako schádzame dolu a ako sa vždy na tých krásnych oddychových miestach napijem tej osviežujúcej vody, tak pomaly krok za krokom moje myšlienky tichnu. Som len ja, nasledujúci schod a za ním ďalší a ďalší. Začínam si uvedomovať, že niekde v hĺbke napriek všetkým tým znepokojujúcim myšlienkam cítim pokoj a akúsi dôveru. Uvedomujem si, ako sa s nami môže naša myseľ hrať.

Zostupujem z posledného schodu a som rada, že som to zvládla.

Celkom nerozumiem ako je to vôbec možné, ako je možné, že po takej dlhej dobe nič nerobenía, ležania, som vôbec zvládla cestu dolu tým dlhým schodiskom. Všetko mi pripadá viac ako v nejakom sne. No je tu krásne. Nikdy som doteraz necítila taký hlboký pokoj.

Kráčame ďalej, nádherným zeleným lesom. Cesta je vyšľapaná, kráča sa mi ľahko. Nespomínam si, že by som niekedy videla také stromy a také kvety ako tu. Dokonca aj spev vtákov mi tu znie úplne inak.

Kráčame krátko a prichádzame do akejsi osady. Je krásna. A, áno, ani takéto domy som ešte nevidela. Vážne nie som mŕtva a nie som v nebi? Všetko je tu také iné, pre mňa dosiaľ nepoznané.

Ladnými pohybmi s úsmevom na tvári k nám prichádza priam nádherná žena. V tom mojom svete, ak by niektorá žena vlnila tak mäkko svojimi bokmi pri chôdzi, nuž považovalo by sa to za nie veľmi cudné. No tu, táto žena, ktorá ku nám takto kráčala, nuž pôsobilo to veľmi prirodzene, povedala by som, že až krásne. Akoby bola naplnená samotným životom, akoby jej chôdza hojerala jej lono.

Pristúpila k nám, jemným úklonom sa pozdravila s mojim sprievodcom. Potom sa otočila ku mne a rovnako tak ma pozdravila. V rozpakoch som ten jemný pohyb hlavou napodobnila.

“To je Nala”, prehovoril napokon Nalu, “moja sestra. Postará sa o všetko, ukáže ti všetko, čo bude treba, naše zvyky, aby si sa necítila tak stratená,” ako to hovoril, jemne sa na mňa usmial.

“Ďakujem,” sotva počuteľne som zo seba vyjachtala.

Nala bola naozaj krásna žena. Bola v mojom veku, no vyžarovalo z nej niečo, čo neviem ako by som nazvala. Aj keď bola mladá, cítila som z nej múdrosť, no nie takú akou u nás oplývali starí ľudia. Nala, ako som neskôr zistila patrila k vyvoleným svetla.

No teraz ma vzala do svojho príbytku. Príbytku, vyvolených svetla, ktorí sa starali o pútnikov kráčajúcich do, či z chrámu najvyššieho liečenia. Dávali im ďalšiu podporu a spolu s vyvolenými zeme im pomáhali znovu vrátiť sa späť do bežného života.

Je jedno či ste vstupovali do chrámu či do “obyčajného” príbytku. Vždy vstupovali s veľkou úctou a pokorou na toto miesto. Zdalo sa mi to zvláštne, až prehnané. Áno, aj ja som mala rada náš dom, cítila som sa tam dobre, ale nikdy som do nášho domu nevstupovala s takou pokorou.

Pre nich každý jeden príbytok bol však niečo viac ako miesto, ktoré ich malo chrániť pred nepriazňou počasia, zabezpečiť im suché, či príjemne teplé miesto na spanie. Áno, pochopila som to až neskôr. Každý dom, každý

príbytok bol postavený s veľkým rešpektom k prírode. Príbytky stavali len na určitých miestach a to najpodstatnejšie bolo, že boli usposobené tak, aby celkom prirodzene podporovali prirodzené sily regenerácie. Všetky stáli na malých koloch. Vysvetlili mi, že po čase tieto domy rozoberú a postavajú inde, tak, aby sa miesto kde mali domy mohlo zregenerovať tiež.

Dom sa mi napriek všetkému zdal priestranný. No možno tým, že v skutočnosti to bolo niekoľko menších, vzájomne poprepájaných priestorov, v tvare šesťuholníka. Nikdy predtým som nebola v takomto dome, a pravda je, že ani v najdivokejších snoch by som si takéto niečo ani nevedela predstaviť. Jednotlivé “izby” boli prevažne oddelené hrubo či jemnejšie tkanými látkami a rastlinami. Všade boli nádherné kryštály, kvety, malé stromčeky so zvláštnymi rubínovo červenými a bielymi plodmi.

Celým domom sa vynula nádherná vôňa. A mňa tá vôňa dojímala. Presne ako v to ráno pred búrkou, keď som sa dívala na ten neobyčajný východ slnka.

o6 - Prebudené telo

Prechádzali sme týmto domom a napokon sme prišli akoby na vnútorné nádvorie., či skôr veľký altánok. No nedalo sa tu sadnúť. Vyzeralo to, akoby uprostred toho celého bolo niečo ako obrovská lotosová šálka z dreva. Drevo bolo krásne tmavé s nezvyčajnou kresbou. Čiastočne bola zapustená do podlahy, jej okraje siahali k mojím kolenám. Všimla som si, že je v nej tekutina. Nebola som si istá, či to bola voda, pretože mala jemne bielu farbu, ako zriedené mlieko.

Vníkala som, ako sa jemný opar zdvíha a naplňa tento priestor príjemnou vôňou.

“Pod’, pomôžem ti,” prehovorila napokon Nala.

Nechápala som, s čím mi to chce pomôcť, no ona jemne siahla na môj odev. Až doteraz som si vôbec neuvedomila, čo to vlastne mám na sebe. Neboli to moje šaty. Vlastne to vôbec neboli šaty. Až keď Nala potiahla za ten správny koniec uvedomila som si, že to bol len veľký pruh látky,

ktorý bol šikovne omotaný okolo môjho tela, prichytený nádhernou stuhou.

V okamihu som sa ocitla nahá.

Ešte nikdy som nebola pred niekým iným nahá. Bol to dost' čudný pocit a prekvapilo ma, ako ľahko som zrazu bola celkom nahá. Nala sa usmiala nad mojimi viditeľnými rozpakami.

“Tak pod', vojsi do kúpeľa. Tvoje telo a aj duša to ocení,” stále sa tak záhadne usmievala a ja som ju poslúchla.

Voda bola skutočne úžasná. Vtom prišla ďalšia žena. V rukách mala niekoľko tých malých bielych plodov. V okamihu ich rozlúskla a do vody z nich vyliala hustú bielu tekutinu. Voňala neodolateľne.

Zavrela som si oči a vkĺzla ešte hlbšie. Takže je to vaňa, usmiala som sa sama pre seba. Nuž veru, ani kruhovú vaňu z dreva som zatiaľ ešte nevidela. Toto musí byť raj, alebo nebo? Vlastne už neviem, a je mi to v tejto chvíli naozaj jedno. Je mi božsky.

Celé svoje telo som ponorila do vody. Tá biela tekutina z plodu, ktorú sem Lava naliala sa pomaly premiešavala s vodou, robila z nej “mlieko” a neuveriteľne voňala. Bolo to úžasné. Nala si pokrľakla poza moju hlavu a veľmi jemne mi začala masírovať pokožku pod vlasami. Toto musí byť raj. Lava sa naopak začala venovať mojim nohám. Nikdy som doteraz nezažila niečo také. Áno, musím byť v raji.

Vtom celkom nečakane som pocítila ako sa mojej tváre dotkla mäkká, vodou nasiaknutá “špongia”. Nala pomaly stláčala špongiu a voda začala stekať po mojej tvári. Prekvapilo ma to, no bolo to zároveň príjemné. Jemne schádzala po mojej tvári, až kým v špongii nezostala takmer žiadna voda. Znovu ju nechala vo vode nasiaknuť a pokračovala na mojom krku.

Bolo mi naozaj príjemne. No vzápätí som si uvedomila, že tou špongiou prechádza aj po mojich prsiach. Otvorila som oči, aby som sa dokonca presvedčila, či to čo cítim, je skutočne pravda. Nala skutočne veľmi jemne prechádzala po mojich prsiach. Nepoznala som doteraz pocity, ktoré ma začali zaplavovať, no bolo mi príjemne a

tak som znovu zatvorila svoje oči a nechala tieto dve nádherné ženy, aby sa postarali o moje telo, o moju dušu.

Netuším ako dlho to trvalo. Bolo to vážne skvelé. Moja myseľ, ktorá na začiatku bola znepokojená, čo sa to vlastne deje, kde to vlastne som zmĺkla a dovolila, aby som sa plne oddala tomuto nádherne zmyselnému zážitku.

Bolo príjemné prijať takúto starostlivosť, myslím, že nielen moje telo ju potrebovalo. No nebolo to všetko.

Moja starká mi kedysi keď som bola malá a užívala si čľapkanie vo vode vždy hovorila, “moja krásna, šup šup z vody von, veď už máš čiaročky na prstíkoch.” No starká tu nebola. Nevdojak som si na ňu spomenula vo chvíli, keď mi tieto ženy naznačili, že je čas ukončiť kúpeľ. Celkom prirodzene som sa tak pozrela na svoje prsty, či už mám na nich tie čiaročky. No neboli, snád’ len jemný náznak. Naopak, moja pokožka bola hebká ako najjemnejší hodváb.

Vystúpila som z vody a ovinuli ma do mäkkej a teplej látky.

Viedli ma pár krokov ďalej akoby do ďalšej miestnosti, na zemi tu boli vankúše a veľká plachta. Myslím, že niečo bolo pod ňou, lebo to bolo mäkké.

Celý tento proces prebiehal takmer bez slov. A tak mi aj pohár s vodou podali mlčky a len naznačili, aby som sa napila. Bola skvelá. Áno, som si istá, som v raji. Voda tu chutí úplne inak. Tak slastne.

A tak opäť mlčky mi naznačili, aby som si ľahla. Dostala som ešte zopár bobúľ akéhosi zvláštneho ovocia. A rovnako zvláštne aj chutilo. Bolo št’avnaté, no chuťou mi pripomínalo pálivý karamel, ktorý niekto osolil.

Lava sa na mňa usmiala, “je dobré však?”

“Hm, áno, chutí nezvyčajne,” trochu s rozpakami odpovedám.

“Áno, to je pravda, no je veľmi výživné. Veľmi teraz pomôže tvojmu telu. Pod’, ľahni si najskôr na bruško.”

Opäť šikovným t’ahom, som zostala znovu celkom nahá. Ľahla som si teda tak, ako mi pokynula. Čiastočne

prekryli moje telo tou príjemne mäkkou a teplou látkou. A opäť sa začali dotýkať môjho tela.

Pripadalo mi to, akoby tieto dotyky v skutočnosti prebúdzali moje telo z dlhého spánku. Cítila som na svojom tele niečo ako teplý olej. Voňal veľmi podobne ako tá tekutina z bieleho plodu. Táto vôňa bola však ešte jemnejšia a akoby viac olejnatá.

Nikdy som si nemyslela, že niečo také je vôbec možné. Nikdy som doteraz nepočula o niečom takom. Lava sa opäť venovala mojim nohám. Hladila, masírovala moje chodidlá. Keď masírovala moje chodidlá vo vode, bolo to iné. Oveľa, oveľa jemnejšie. Teraz som cítila plne jej dlane na svojich chodidlách. Snívam či bdiem. Moje telo sa poddáva tým jemným dotykom. Lava pomaly prechádza k mojim lýtkam, stehnám a na moje prekvapenie nevynechá ani zadok.

Napokon mi pokynuli, aby som sa pretočila a ľahla si na chrbát. Je to veľmi zvláštny pocit. Môj chrbát je taký uvoľnený, že mám pocit, akoby som sa celým svojim telom ponorila do podložky, no masáž pokračuje.

Lava sa začína venovať môjmu bruchu. Šikovne svojimi dlanami prechádza z jednej strany môjho boku k druhému, vždy v protichodnom pohybe. V strede môjho brucha sa jej ruky stretnú vedľa seba, aby pokračovali v tomto pohybe, ktorý vo mne vzbudzuje pocit bezpečia. Až doteraz jediné dotyky, aké som na svojom bruchu zažívala, boli od mojej mamky a starkej keď ma brucho bolelo. Vtedy veľmi jemne s olejčekom mi krúživými pohybmi masírovali brucho, aby sa uvoľnilo. Toto, však bolo niečo úplne iné.

Cítim a na moje prekvapenie ma to už nepoburuje, keď mi Nala prikladá svoju dlaň na môj hrudník, na miesto medzi mojimi prsiami. Ten dotyk je ale tak upokojujúci, že cítim ako sa ešte viac roztápam.

Uvedomujem si, že sa mi dýcha inak. Nie ako keď mám na sebe korzet. Je to úplne niečo iné. Cítim sa tak slobodne, až ma to desí.

Napokon, keď už snád' ani nemôžem byť viac uvoľnená, cítim ako pomáhajú môjmu telu pretočiť sa na bok, pritiahnu moje pokrčené kolena bližšie k telu a rovnako aj hlavu. Cítim sa ako malé dieťa, no zároveň

neuveriteľne bezpečne. Vnímam, ako ma prikrývajú a mne je naozaj príjemne. Pomaly zaspávam, hlbokým spánkom. Niekde z hĺbky svojich útrob cítim a viem, že môj život už nikdy nebude taký ako predtým. Cítim, že moje telo sa prebudilo a spolu s ním ako ruka v ruke i moja duša sa prihlásila o svoje slovo. Viem, že na tomto mieste môžem načúvať, dôverovať a nechať sa viesť svojou nádhernou dušou a prebudeným telom.

Pokračovanie nabudúce